

מה שאירע השבוע במדינה בעקבות הצע-
תו המפתיעה והבלתיצפויה של נשיא מצר-
ריים, אנוחר סאדאת, לפתוח את תעלת-
סואץ, היה אופייני לנוהלי העבודה ודרכי-
המחשבה של ממשלת ישראל.

המילה הראשונה שנקלטה מהצעתו של
סאדאת היתה המילה "נסיגה". סאדאת כרך
את הצעתו לפתיחת התעלה בנסיגה חלקית
של כוחות צה"ל מגדות התעלה. אבל למילה
"נסיגה" יש השפעה ארגונית על ממשלת
ישראל. די היה בהשמעתה כדי ליצור תגור-
בה שלילית.

וכך קרה, שבלי להתייעץ עם איש, מבלי
לכנס צוותי-מוחות לדון בהצעתו של סאדאת
ולבחון אותה, מיהרה ראש-הממשלה גולדה
מאיר ושללה את הצעתו של סאדאת מיסור-
דה, כיוון שהזכירה בה המילה "נסיגה".

נסיגה מזהנסיגה. היתה זו ראש-הממ-
שלה עצמה שאסרה על שרי ממשלתה ל-
השמיע הצהרות מדיניות בפומבי שלא על-
דעת הממשלה, כדי שלא יסתכנו ולא יסבכו
את הממשלה. אולם היא הרשתה לעצמה מה
שאסרה על האחרים ונפלה באותו פח עצמו.

אחר-כך באו ההכחשות. שוב היה זה
אופייני למה שמתרחש בתחום זה בישראל:
אין כמעט הצהרה של אישיות רשמית ש-
אינה מוכחשת לאחר זמן קצר. בינתיים הס-
תבר גם לגולדה ושרי ממשלתה שהצעתו
של סאדאת אינה נוראה כל-כך כפי שנש-
מעה לראשונה. הסתבר שהיא פרי תיכנון
מדוקדק וכנראה שגם לאמריקאים יש חלק
בה.

אוי היה צורך לבצע נסיגה. הצהרתה של
ראש-הממשלה בכנסת השבוע היתה נסיגה
מתגובתה הראשונה. אלא שבינתיים נוצר
הרושם בעולם, שאפילו הצעה שיש בה כדי
להפסיד את הקיפאון במזרח התיכון, נד-
חתה על-ידי ישראל.

דיעות

את מי התישה

מלחמת ההתשה?

הדעה הרשמית בישראל, המושמעת הש-
כם והערב בפי דוברי הממשלה היא, כי
מלחמת ההתשה בה פתחו המצרים גרמה
בסופו של דבר להתשת המצרים עצמם.

השבוע קם אחד ממצביאי מלחמת ששת-
הימים, האלוף (מיל.) ישעיהו גביש, מי
שהיה אלוף פיקוד הדרום במרבית ימי
מלחמת ההתשה, והשמיע דעה החורגת ב-
מיקצת בין המקובל. בראיון במעריב, אמר
גביש שן השאר: "אין ספק שהיא (מלחמת
ההתשה) פעלה בשני כיוונים, על שני ה-
צדדים. בשבילנו — לחימה רצופה, אבידות

זהו: שמחה דיניץ

איש השולט בירושלים

חלק מהשרים קוראים לו "סגן-ראש-
הממשלה", או "ראש-הממשלה בפועל".
שר האוצר פנחס ספיר הסביר לפני כמה
שבועות לאחד מעורויו איך לשוחח עם
האיש: "פשוט מאד", אמר שר-האוצר,
"אני מטלפן אליו. הוא עסוק. אני מבקש
שהוא יטלפן בחזרה. הוא שוכח. אני מטל-
פן פעם שנייה. הוא אינו עונה. אני מתר-
גז, מרים טלפון אל גולדה ואומר לה:
אולי את יכולה לסדר לי שיחה עם שמחה
דיניץ שלך? וכך אני מקבל אותו."

הוא מעורר מסביבו דאגה. השבוע רגו
יצחק רבין כאשר פורסמה באחד העיתון-
נים ידיעה שדיניץ יגיע לארצות-הברית ו-
יקיים גם דיונים מדיניים. מיד "הדליפה"
השגרירות הישראלית בواשינגטון, שהפעם
בא דיניץ רק בענייני גיוס הכספים. מה
שבטוח בטוח.

לפני שנתיים הם היו עדיין חברים טר-
בים. רבין דיבר על שמחה דיניץ בחיבה.
גם להיפך. אבל אחרי הביקור האחרון
התרשם השגריר כי שמחה דיניץ מסכסך
בינו לבין ראש הממשלה, שהוא מטפף
על אונה כל מה שהוא שומע על הביקור-
רת שמותח השגריר בהודמנויות שונות.
מאז הוא קועס על דיניץ, אחד מעובדיו ב-
שגרירות בואשינגטון עד שהוזמן למלא
את תפקיד ראש לשכתה של ראש-הממשלה,
עם בחירתה של גולדה מאיר לתפקיד.

סערה ברומא

בקרירה שלו חלף דיניץ (43), הי-
ממושקף והנוטה להקריה, על פני רבים
שהמתינו בחור כסבלנות. הוא, יצק מים
על ידיה של גולדה, כאשר התחילה לכהן

במשרד-החוק, ויחד עם אהוד אבריאל היוהו
את הצוות המצומצם של "הגברת".

לפני כן, בעודו סטודנט, היה שוער ה-
שגרירות הישראלית בוושינגטון. בתפקיד
זה היה דיניץ בן 22 שקיבל את סירו-
בו הטלפוני של גאון המאחזמטיקה אלברט
אינשטיין לכהן כנשיא מדינת ישראל.

ב-1963 היא מינתה אותו לתפקיד בכיר
ברומא ועוררה סערה אצל ועד העובדים
במשרד-החוק. כך שאחד אמר לה: "את
כבר שכחת את השנים שידעת את הסידור-
רים של איגוד מקצועי?" לאחר מכן היא
הלכה ממשרד-החוק והוא נשאר בדרגה ש-
לעניקה לו. הוא יצא לארצות-הברית כדי
לענייני הסברה, אבל נקרא על-ידי גולדה

קשורים בתפקידים שמילאו לפני שהשתח-
רו מצה"ל.

עחונות

רמז דק

לדין

המלחמה שהיתה אמורה לפרוץ ב-5 ל-
פברואר בין ישראל ומצרים — לא פרצה.
במקרה פרצה באותו תאריך מלחמה אחרת:
בין צר-הביטחון משה דיין לבין תא כתר-
בים הצבאיים של העיתונות הישראלית.

בטרם נשא נשיא מצריים, אנוחר סאדאת,
את נאומו, בו הודיע על הארכת הפסקת-
האש שב-30 יום נוספים, תיכנון חלק מן
הכתבים הצבאיים לקבל את פני ה-5 בפבר-
ואר בקו התעלה. היה זה רק טבעי שה-
עיתונות הישראלית תשלח את נציגיה ל-
חזית כדי לדוח לקוראים על ההתפתחויות
מפי עדי ראיה ולא באמצעות ההודעות ה-
לאקוניות של דובר צה"ל.

כתבו הצבאי של ידיעות אחרונות. איתן
הבר, הקדים וירד עוד בתחילת השבוע ל-
סיני. כתבים אחרים עמדו לרדת לתעלה, ב-
אישור שלטונות צה"ל, כמובן, ערב תום
הפסקת-האש.
בגלל שזרה אחת. יתכן ולאיש לא

לנהל את לשכתה כאשר נבחרה במקום לוי
אשכול, כי לא רצתה שמנהל הלישכה ה-
קודם עדי יפה יישאר לידה.

חיסול הדוקטור

כמה ימים אחרי שהתארגן בתפקידו
התחיל לעשות סדר במשרד. הוא הע-
מד את השליש הצבאי ישראל ליאור ב-
מקומו, בוית מטבח-המקורבים של גולדה.
אחר כך סילק מדרכו כמה שרים שנידנדו
לה, או שהוא חשב שהם מגדנדים לה.
אחרי שהספיק לחוות דעה שלילית על כמה
שרים, ולא השאיר ספקות מה הוא חושב
על חלק מפקדי משרד-החוק — הגיע תר-
רו להסתער על היעד: מנכ"ל המשרד והיו-

הדתי שלא יכול היה להשתתף בפגישות
שהתרכו בערב שבת ובשבת. היום כולם
יודעים: אם מישהו רוצה משהו מגולדה
מאיר הוא צריך להגיע אליה דרך דיניץ.
ד"ר הרצוג טוב רק בשביל עניינים משניים.

נאמנות עיוורת

כמו כל מיני מנהלי לשכות הוא טר-
ען שאין לו "כוונות פוליטיות". אבל
הוא פורש לעצמו את השטיח. הוא חושב
שחשוב לציבור לדעת "מה טעמי" בתוכ-
ניות הרדיו והוא אוהב להרצות בצליל של
סמכות בעיתון העיתונאים. יש לו עוד
יתרון: כבנו של העשיר עשיר הוא אינו
תלוי במנגנון מבחינה כספית.

האיש שמאחורי גולדה

כולם אומרים שהוא "בחור טוב" והוא
באמת כזה. לגולדה מאיר הוא מגיש ש-
רותים מצויינים תוך הבנת בעיותיה של
אשה בודדה ולא צעירה ביותר. בכל מסי-
בה חברתית — שהוא אוהב לעמוד ב-
מרכזה — הוא מפגין כלפיה נאמנות עיו-
רת.

אבל טיב עצותיו שנוי במחלוקת. אחד
הסיפורים הרחוחים בממשלה הוא שבשע-
תו היה זה דיניץ, שהציע לגולדה למנות
את ישראל גלילי כשר-העבודה ולהעביר
את יוסף אלמוגי לדואר. כל זאת כדי
להרחיק את ישראל גלילי ממשרדה של
ראש-הממשלה. כי היועץ שהוא איש נבון,
אך לא מעמיק, אוהב לייצק "גברת" לבד.

הצבאיים כממונה עליו, נפסלו. זה היה יותר
מדי גם לכתבים הצבאיים הנועמים.

אישים

המלחמה

עברה למשפחה

"מלחמת הגיסים" — זה היה הכינוי ש-
הודבק ליריבות הפוליטית בין שר-הביטחון
משה דיין לבין יו"ר הנהלת תנועת החרות,
עוז וייצמן, הנטושה מזה מספר חודשים.
מאז פרשה גח"ל מהממשלה, בעקבות
שובה של ישראל לשיחות אירינג, פסקה
האידיליה ששררה בין שני הגיסים הנשואים
לצמד האחיות רות (דיין) ורואמה (וייצמן)
שזורק. בהופעותיהם הפרובוקטיביות ובשיחותי-
הם מאחורי-הקלעים, מרבים הגיסים לעקוץ
זה את זה על דעותיהם, שוללים האחד את
תכונות התאוריות המדיניות של רעהו.
השבוע נגמה היה שהמלחמה הפוליטית
עברה למישור המשפחתי. עוז וייצמן ערך
כמוצאי-שבת האחרונה מסיבה לרגל צאתו
של בנו שאול מבית-החולים.
האיש שבלט בהעדרו במסיבה המשפחתית
העליונה שערך עוז וייצמן לכבוד בנו ש-
החלים, היה שר-הביטחון משה דיין.

פרשן גביש

לחימה, אבידות והוצאות כספיות

אדם ופצועים, והוצאות כספיות עצומות
— זו התשה רצינית שאין לבטלה".
באותו שבוע עצמו יצאה הוראה מן ה-
מטה הכללי, לפיה נאסר על אלופי מילואים
להשמיע הצהרות בנושאים ביטחוניים, ה-